

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гзз 51/05
18.05.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Луције Драгојловић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужилаца **АА и ББ**, чији је пуномоћник АБ, против тужене **Основне школе "ВВ"**, ради накнаде, одлучујући о захтеву за заштиту законитости подигнутом од стране Републичког јавног тужилаштва у Београду Гт-І-2275/04 од 8.октобра 2004. године, против пресуде Општинског суда у Крушевцу П.761/03 од 4.фебруара 2004. године и пресуде Округног суда у Крушевцу Гж.999/04 од 16.јуна 2004. године, у седници одржаној 18.маја 2005. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Округног суда у Крушевцу Гж.999/04 од 16.јуна 2004. године и пресуда Општинског суда у Крушевцу П.761/03 од 4.фебруара 2004. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Крушевцу П.761/03 од 04.02.2004. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужилаца којим је тражена накнада трошкова превоза за период од 01.09.2001. године до 01.12.2003. године, у ближе наведеним износима. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Одлучујући о жалби тужилаца, Округни суд у Крушевцу, пресудом Гж.999/04 од 16.06.2004. године, одбио је жалбе као неосноване и потврдио наведену првостепену пресуду.

Против пресуда Општинског суда у Крушевцу и Округног суда у Крушевцу, Републичко јавно тужилаштво у Београду је подигло захтев за заштиту законитости због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о захтеву за заштиту законитости у смислу члана 400. у вези члана 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да је захтев за заштиту законитости основан.

Према чињеничном стању утврђеном од стране нижестепених судова, тужиоци су запослени код тужене и са породицама су живели и радили у ГГ. Супруг тужиље АА је 1992. године прешао у ДД са радом, а тужиља је остала да ради у ГГ. Тужиља је у месту рада добила гарсоњеру, површине __м2, у којој је становала са породицом, а након пресељења породице у ДД, тужиља је наставила да ту гарсоњеру користи у току радне недеље, а викендом одлазила за ГГ, где јој живи породица. Тужена је путне трошкове тужиље плаћала до августа месеца 2001. године, када је престала са плаћањем. Тужилац ББ, такође има обезбеђен стан у ГГ, где ради, а у питању је монтажна кућа у близини ВВ, где станује преко радне недеље, а викендом путује у ЋЋ, где му живи породица. Тужиоцу ББ је такође школа плаћала превоз до августа месеца 2001. године, а од тада се та накнада не плаћа.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да им плати накнаду за превоз у наведеном периоду.

Основано се у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови погрешно применили материјално право, због чега и чињенично стање није правилно и потпуно утврђено. На запослене у школама примењују се одредбе Закона о радним односима у државним органима, као и Уредба о накнадама и другим примањима запослених у државним органима и изабраних, односно постављених лица ("Сл. гласник РС" бр. 37/94, 40/94, 37/2001, 37/2004 и 88/2004). Одредбом члана 21. наведене уредбе прописано је да накнада трошкова превоза припада запосленима у државним органима и изабраном, односно постављеном лицу ради посете ужој породици, од које, у смислу члана 20. став 1. ове уредбе, живи одвојено и то четири пута месечно, у висини стварних трошкова, а највише до висине цене аутобуске карте. Према томе, тужиоци имају право на накнаду за трошкове превоза ради посете ужој породици четири пута месечно, уколико живе одвојено од своје уже породице. Одвојени живот од породице, у смислу ове уредбе, постоји када запослени у државном органу и изабрано, односно постављено лице које има породицу нема решено стамбено питање у месту у коме ради, а чланови његове уже породице живе одвојено ван тог места (члан 20. став 1. наведене уредбе). Закључак нижестепених судова да тужиоци имају решено стамбено питање не може се, за сада, са сигурношћу прихватити. Чињеница да тужиља АА станује у гарсоњери, а тужилац ББ у монтажној кући, није довољна да се изведе закључак да тужиоци имају решено стамбено питање у месту рада, с обзиром да чланови њихове уже породице живе одвојено ван тог места.

Са изнетих разлога, а на основу члана 395. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

У поновном поступку првостепени суд ће, са сигурношћу, у складу са примедбама и ставовима изнетим у овом решењу, утврдити чињенично стање, које је од одлучног значаја за правилну примену материјалног права, а нарочито да ли се становање у месту рада тужилаца може сматрати решеним стамбеним питањем за њихову породицу, а зависно од тога да ли имају право на накнаду трошкова превоза четири пута месечно у наведеном периоду.

Председник већа

судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

ан